

การดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับคดีภาษีสรรพสามิต

ชนกันต์ หนูนาค*

รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์**

บทคัดย่อ

การดำเนินคดีอาญาในความผิดเกี่ยวกับสรรพสามิตยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการดำเนินคดีอาญาคดีสรรพสามิต ซึ่งเป็นตามคำสั่งกรมสรรพสามิต เรื่องมอบอำนาจหน้าที่ให้ปฏิบัติราชการแทนกรมสรรพสามิตเกี่ยวกับการปราบปรามและกฎหมาย ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ใต้บังคับกรมสรรพสามิตมอบอำนาจให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตดำเนินการแทนอธิบดีกรมสรรพสามิตซึ่งเป็นเป็นตัวแทนในการใช้อำนาจของกรมสรรพสามิตในการดำเนินคดีอาญาการยื่นฟ้องแก้ฟ้องและฟ้องแย้งหรือดำเนินคดีใด ๆ ได้ไม่ว่าในศาลใดโดยอาศัยอำนาจของอธิบดี ซึ่งในทางปฏิบัติเจ้าพนักงานสรรพสามิตได้กระทำการรวบรวมข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน ตลอดจนอำนาจในการตรวจสอบค้นโรงเรือน อสังหาริมทรัพย์ ยานพาหนะ และอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายสรรพสามิตโดยไม่ต้องมีหมายจับเท่ากับว่าเจ้าพนักงานสรรพสามิตได้ใช้อำนาจในการสอบสวนที่ตนมีอยู่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่ทางปฏิบัติเจ้าพนักงานสรรพสามิตยังคงต้องสรุปสำนวนส่งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไป ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเหตุที่เจ้าพนักงานสรรพสามิตไม่ได้มีอำนาจในการสอบสวน การฟ้องคดีเพราะขาดการมอบอำนาจตามกฎหมายให้มีอำนาจ คงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ต้องรับลงประจำวันในทุกรณีทั้ง ๆ ที่ตัวผู้กระทำความผิดสรรพสามิตยินยอมชำระค่าปรับภาษีโดยเจ้าพนักงานสรรพสามิตไม่มีอำนาจในการสอบสวนลงบันทึกดังกล่าว และสำนวนความผิดทางสรรพสามิตทุกสำนวนยังต้องผ่านการสอบสวนจากเจ้าพนักงานสอบสวนทุกคดี(เจ้าพนักงานตำรวจ) เป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าและไม่ต่อเนื่องและขาดความเข้าใจกฎหมายสรรพสามิตของเจ้าพนักงานสอบสวนได้ดี อย่างเช่นเจ้าพนักงานสรรพสามิตผู้ใช้และมีความชำนาญ เข้าใจในปัญหาอย่างดียิ่ง

1. บทนำ

เหตุที่ต้องใช้มาตรการทางอาญาของเจ้าพนักงานสรรพสามิตในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดซึ่งมิได้นำสินค้าเข้าในประเทศอย่างปกติโดยการสำแดงทางศุลกากรและการซื้อแสดงมภ์ของ กรมสรรพสามิตอันเป็นการแสดงการเสียภาษีแต่สินค้าบางประเภท ภาษีสรรพสามิตมีราคาสูงเมื่อเทียบกับราคาตัวสินค้านั้นซึ่งมีราคาถูกกว่าหลายเท่ากับสินค้าที่เสียภาษี เป็นเหตุเมื่อกระทำ

* นักศึกษาลัทธิสุตฺตนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ถูกต้องตามพิธีการแล้วทำไมที่จะได้รับไม่คุ้มกับจำนวนทุนทรัพย์ที่เสียไปจึงทำให้เกิดการลักลอบ
ขนสินค้าเข้ามาในประเทศโดยมิได้เสียภาษี กฎหมายจึงได้มอบอำนาจทางอาญาเป็นการเฉพาะแก่
เจ้าพนักงานสรรพสามิตเพื่อดำเนินการปราบและปรามผู้กระทำความผิดให้เกรงกลัวและยำเกรงต่อ
กฎหมายเนื่องจากผลแห่งการกระทำนั้นมิได้ส่งผลเพียงเล็กน้อยแต่ส่งผลโดยรวมต่อประเทศ
ไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจคือจำนวนเงินที่ประเทศจะได้จากภาษีดังกล่าวเพื่อพัฒนาประเทศกลับ
ไม่ได้จะได้แต่เฉพาะผู้ลักลอบนำเข้ามาในสินค้าหนีภาษีเท่านั้นและทางด้านศีลธรรมทำให้ประชาชนเกิด
ความเห็นแก่ตัวเนื่องจากหากทำการลักลอบนำสินค้าเข้ามาในประเทศและทำการจำหน่ายซึ่งสินค้า
ดังกล่าวจะมีราคาถูกกว่าท้องตลาดกว่าหลายเท่าซึ่งเป็นเรื่องปกติของคนที่จะซื้อสินค้าในราคาที่
ถูกกว่าสำหรับสินค้าประเภทเดียวกันซึ่งจะส่งผลต่อผู้ขายเป็นผลให้ได้รับกำไรมหาศาลจึงเป็นเหตุ
ให้เจ้าพนักงานที่มีอำนาจทางอาญาเพื่อเอาผิดอันเป็นเหตุให้เกรงกลัวมิกล้ากระทำ

กฎหมายสรรพสามิตเป็นบทบัญญัติที่มีสภาพบังคับ (sanction) โดยการกำหนด
ความผิดและโทษทางอาญาไว้ในกฎหมายสรรพสามิต ระบุให้การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ
สรรพสามิตเป็นความผิดมีโทษปรับและมีทั้งโทษทางอาญาโดยรัฐมีอำนาจควบคุมตรวจสอบและ
จัดเก็บภาษีสำหรับตามกฎหมายสรรพสามิตซึ่งเรียกว่าสินค้าฟุ่มเฟือยซึ่งในปัจจุบันกรม
สรรพสามิตจัดเก็บภาษีจากสินค้าและบริการ 21 รายการ อาทิ เช่น สุรา ยาสูบ และ รวมถึง
ผลิตภัณฑ์น้ำมัน เป็นต้น

ความผิดอาญาดังกล่าวตามกฎหมายสรรพสามิตไม่ได้มุ่งเน้นกระทำต่อชีวิตร่างกาย
เสรีภาพ แต่มุ่งเน้นต่อทรัพย์สินในการชำระค่าปรับอันเป็นการชำระภาษีในสินค้านั้น ๆ เป็นหลัก
อันเกิดจากการหลีกเลี่ยง ลักลอบหนีภาษีสรรพสามิต หรือทำปลอมขึ้น เป็นต้น

ความรับผิดชอบทางอาญาในความผิดคดีสรรพสามิตหรือโทษอื่น ได้บัญญัติไว้ใน
พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ดังนั้นหลักเกณฑ์เรื่องอำนาจการสอบสวนฟ้องคดี
ความผิดสรรพสามิตซึ่งสรรพสามิตมิได้มีอำนาจในการสอบสวนมีเพียงอำนาจในการจับกุมตาม
พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ซึ่งอำนาจในการสอบสวนฟ้องร้องคดีอาญาทั่วไปได้
กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ พนักงานอัยการในการดำเนินคดีเป็นไปตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นเหตุให้การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพสามิต
ไม่ต่อเนื่องเกิดความล่าช้าเนื่องจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตกฎหมายมิได้มีอำนาจในการ
สอบสวน ซึ่งทางปฏิบัติเจ้าพนักงานสรรพสามิตได้กระทำการรวบรวมข้อเท็จจริงรวบรวม
พยานหลักฐานตลอดจนอำนาจในการตรวจค้นโรงเรือน อสังหาริมทรัพย์ ยานพาหนะ และ
อำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายสรรพสามิตโดยไม่ต้องมีหมายจับได้อีกด้วยนั้นก็
เท่ากับว่าเจ้าพนักงานสรรพสามิตได้ใช้อำนาจในการสอบสวนที่ตนมีอยู่โดยชอบด้วยกฎหมาย
แล้ว แต่ทางปฏิบัติเจ้าพนักงานสรรพสามิตยังคงต้องสรุปสำนวนส่งพนักงานสอบสวนเพื่อ
ดำเนินคดีต่อไป ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและเหตุที่เจ้า
พนักงานสรรพสามิตไม่ได้มีอำนาจในการสอบสวนเองก็เนื่องจากการขาดกฎหมายให้มีอำนาจ

และการพัฒนาองค์กรและเจ้าหน้าที่ให้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการสอบสวนและในการดำเนินคดีและในปัจจุบันยังคงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ต้องรับลงบันทึกประจำวันในทุกรณีทั้ง ๆ ที่ตัวผู้กระทำความผิดสรรพสามิตยินยอมชำระค่าปรับเสียภาษีโดยเจ้าพนักงานสรรพสามิตไม่มีอำนาจในการสอบสวนลงบันทึกดังกล่าวและสำนวนความผิดทางคดีสรรพสามิตทุกสำนวนยังต้องผ่านการสอบสวนจาก เจ้าพนักงานสอบสวนทุกคดี (เจ้าพนักงานตำรวจ) เป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าและไม่ต่อเนื่องและความเข้าใจกฎหมายสรรพสามิตของเจ้าพนักงานสอบสวนได้ดียิ่งขึ้น

เจ้าพนักงานสรรพสามิตผู้ใช้และมีความชำนาญ เข้าใจในตัวกฎหมายสรรพสามิตได้ดี และตรงตามความประสงค์เป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าและไม่ต่อเนื่องและขาดความเข้าใจกฎหมายสรรพสามิตของเจ้าพนักงานสอบสวนได้ดียิ่งขึ้นเจ้าพนักงานสรรพสามิตผู้ใช้และมีความชำนาญ เข้าใจในปัญหาอย่างดียิ่ง จึงไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งประชาชน

ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 นั้นได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานสรรพสามิตในการสืบสวนสอบสวนในการกระทำความผิดพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 ในทางปฏิบัติยังต้องพึ่งการลงบันทึกประจำวันของเจ้าพนักงานตำรวจ และอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการ ทั้งที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในด้านภาษีสรรพสามิต แต่มีอาจกระทำการใด ๆ ได้เลยทั้งที่เป็นเจ้าพนักงานผู้จับ ผู้รับผิดชอบคดี และในกรณีที่ผู้กระทำความผิดยินยอมชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแต่เจ้าพนักงานตำรวจอาศัยอำนาจตนเปลี่ยนข้อหาภาษีสรรพสามิตเป็นศุลกากรซึ่งโทษดังกล่าวมีโทษจำคุก แม้ผู้ต้องหาจะยินยอมชำระค่าปรับก็ตามก็ต้องรับผิดอันมีโทษจำคุกตามกฎหมายศุลกากรด้วย ต่างจากคดีสรรพสามิตที่ไม่มีโทษจำคุก เมื่อผู้ต้องหายินยอมชำระค่าปรับคดีเป็นอันเสร็จสิ้น ผู้ต้องหาไม่ต้องรับโทษใด ๆ อีกการดำเนินคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับความผิดสรรพสามิตนั้น กฎหมายสรรพสามิตนั้นได้บัญญัติไว้เป็นพิเศษไว้ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527

อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำการจับกุมผู้กำลังกระทำผิดกฎหมายสรรพสามิต โดยไม่ต้องมีหมายจับตามกฎหมายสรรพสามิตไม่ต้องมีหมายจับทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าต้องเป็นกรณีที่พบขณะกระทำความผิดด้วย ข้อสังเกตมีอีกประการหนึ่งก็คือ การจับกุมผู้สงสัยว่ากระทำผิดต่อกฎหมายสรรพสามิต

อำนาจในการบันทึกข้อเท็จจริงนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ค้นมีอำนาจและให้กระทำการบันทึกรายละเอียดแห่งการค้นและทำบัญชีรายละเอียดสิ่งของที่ค้นยึดหรืออายัดไว้

บันทึกการค้นและบัญชีดังกล่าวนี้ให้อ่านให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมเจ้าของคลังสินค้าที่ค้น ผู้ครอบครองสถานที่บุคคลที่ทำงานในสถานที่นั้น ผู้ครอบครองยานพาหนะหรือพยาน แล้วแต่กรณีฟังและให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ ถ้าไม่ยอมลงลายมือชื่อรับรองให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ค้น บันทึกไว้การดำเนินคดีชั้นสรรพสามิต

เนื้อหาในบทบัญญัติของกฎหมายสรรพสามิตนั้นส่วนใหญ่เป็นการกำหนดความสัมพันธ์ที่มีต่อกันระหว่างรัฐกับเอกชนผู้ประกอบการค้ากล่าวคือ ให้รัฐมีอำนาจบังคับและจัดเก็บภาษีสำหรับสินค้าหรือสิ่งของที่มีผู้นำเข้ามาในและส่งออกป็นนกราชอาณาจักร โดยให้กรมสรรพสามิตซึ่งเป็นส่วนราชการฝ่ายพลเรือนในฐานะนิติบุคคลสังกัดกระทรวงการคลังเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการกฎหมายสรรพสามิตจึงจัดอยู่ในประเภทกฎหมายมหาชนในทางเศรษฐกิจ ซึ่งในปัจจุบัน ได้แก่ พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 รวมตลอดถึงฉบับแก้ไขเพิ่มเติมด้วย และเพื่อที่จะบังคับใช้กฎหมายสรรพสามิตให้บรรลุเป้าหมาย ในการจัดเก็บภาษีอากรของรัฐจึงจำเป็นต้องมีอำนาจบังคับเหนือเอกชน หรือว่าเรียกว่า สภาพบังคับโดยการกำหนดความรับผิดและโทษในทางอาญาไว้ในกฎหมายสรรพสามิตระบุนให้การกระทำหรืองดเว้นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อระเบียบทางสรรพสามิต ซึ่งอาจกระทบกระเทือนถึงรายได้รัฐจากค่าภาษีอากรของรัฐนั้น เป็นความผิดและจักต้องรับโทษทางอาญาตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า หลักการดำเนินคดีอาญา เป็นปัญหาของการสอบสวนฟ้องร้องของเจ้าพนักงาน กล่าวคือเป็นบัญญัติว่า เมื่อมีข้อสงสัยอันควรว่ามีการกระทำผิดอาญาเกิดขึ้นเจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่สอบสวนดำเนินคดีหรือไม่ และถ้าฟังได้ว่ามีการกระทำผิดอาญาเกิดขึ้นจริงเจ้าพนักงานมีหน้าที่ฟ้องร้องดำเนินคดีนั้นต่อไปหรือไม่ โดยนัยดังที่กล่าวมาแล้ว หลักการดำเนินคดีจึงมีอยู่ 2 หลักคือ หลักการดำเนินคดีอาญาตามกฎหมายและหลักการดำเนินคดีอาญาตามดุลพินิจ ซึ่งจะขอกล่าวโดยสังเขปดังนี้

1) หลักการดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย (Legality Compulsory Prosecution)

หลักการดำเนินคดีอาญาประเภทนี้ ถือว่าเมื่อทราบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้น เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่สอบสวนจะต้องการสอบสวนคดีเสมอ โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะได้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ โดยผู้ใดแล้วหรือไม่ และเมื่อมีการสอบสวนได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ฟ้องร้องซึ่งในประเทศทั้งหลาย คือ อัยการ เห็นว่ามีเหตุควรเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดจริงและได้พิจารณาดูจนแน่ใจแล้วว่ามิทางที่จะพิสูจน์ถึงความผิดของผู้ต้องหาได้แน่ ๆ (Probable Criminal Liability) อัยการก็มีหน้าที่ฟ้องร้องผู้ต้องหาเสมอไป และเมื่อฟ้องคดีแล้วจะถอนฟ้องคดีนั้นไม่ได้

2) หลักการดำเนินคดีอาญาตามดุลพินิจ (Opportunity Prosecution)

หลักการดำเนินคดีอาญาประเภทนี้ตรงข้ามกับหลักการดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย และอาจกล่าวได้ว่าเป็นที่มาแห่งอำนาจการใช้ดุลพินิจของอัยการ กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นเจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่ในการสอบสวน อาจไม่ทำการสอบสวนได้ และหากสอบสวนแล้วเห็นว่าผู้ต้องหากระทำความผิดจริงอัยการก็อาจไม่ฟ้องหรือไม่ดำเนินคดีด้วยวิธีการใด ๆ ก็ได้ โดยอ้างเหตุที่นักกฎหมายทางยุโรปเรียกว่า “Expediency Ground” หรือที่นักกฎหมายอเมริกันเรียกว่า “หลักยุติธรรม” (Equitable Ground) เช่นว่าเป็นความผิดเล็กน้อย หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่วนของการดำเนินคดีเกี่ยวกับ

ความผิดสรรพสามิตนั้น ก็เป็นไปตามกระบวนดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เพียงแต่กฎหมายได้กำหนดให้การกระทำความผิดต่อกฎหมายสรรพสามิตนั้นสามารถเปรียบเทียบคดีในชั้นสรรพสามิตและงดการฟ้องร้องได้ โดยพนักงานฝ่ายบริหาร จึงมีความแตกต่างกับการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งโดยปกติต้องนำคดีขึ้นฟ้องศาลทั้งสิ้น เว้นแต่คดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งมีการปรับไม่มากนัก กฎหมายบางฉบับได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เปรียบเทียบได้เหมือนกัน โดยที่การดำเนินคดีชั้นสรรพสามิตนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือการให้ความยุติธรรมในทางกฎหมายอำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามกฎหมายประเทศอังกฤษ

2.อำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามกฎหมายประเทศอังกฤษ

บรรดากระทรวง ทบวง กรม ส่วนการปกครองท้องถิ่นต่างๆในประเทศอังกฤษ ต่างก็มีสำนักกฎหมายของตนเอง มีสิทธิที่จะดำเนินการฟ้องร้องคดีอาญาได้เอง ทั้งนี้เป็นหลักทั่วไปที่มีแต่ดั้งเดิม ความผิดเกี่ยวกับภาษีในประเทศอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นความผิดตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติภาษีมูลค่าเพิ่ม พระราชบัญญัติบริหารงานศุลกากรและสรรพสามิต หรือกฎหมายอาญาทั่วไป โดยปกติคณะกรรมการศุลกากรและสรรพสามิต (Customer and Excise Commissioners) หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบอำนาจจะเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนความผิดดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติบริหารงานศุลกากรและสรรพสามิตซึ่งต้องมีขอบเขตอยู่ในเนื้อหาซึ่งได้รับมอบหมายเท่านั้น ดังที่ C.E.M.A.1979 มาตรา 1 (1) บัญญัติว่า “เนื้อหาซึ่งได้รับมอบหมาย หมายถึง เนื้อหาใด ๆอันเกี่ยวกับคณะกรรมการ ซึ่งได้รับขนะหนึ่งในการดำเนินการตามกฎหมายใด ๆ ที่บัญญัติไว้เพื่อปฏิบัติการตามหน้าที่อย่างใด ๆ” ซึ่งศุลกากรและสรรพสามิต (Customer and Excise) นั้น จะมีแผนการสืบสวนสอบสวน (Investigation Division) และหน่วยงานสืบสวนสอบสวนโดยเฉพาะ (Investigation units) อย่างไรก็ตาม เจ้าพนักงานตำรวจก็ยังคงมีอำนาจสอบสวนความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติตำรวจและพยานหลักฐานทางอาญาซึ่งโดยผลแห่งบทบัญญัติมาตรา 4 ของ P.A.C.E. 1984 ที่ได้ให้นิยามของคำว่า “ความผิดซึ่งต้องจับกุม”(arrestable offence) ครอบคลุมถึงความผิดซึ่งบุคคลอาจจะถูกจับกุมภายใต้บทบัญญัติศุลกากรและสรรพสามิต (Customer and Excise Acts)

เมื่อพิจารณาด้านเนื้อหาของ การสอบสวนความผิดเกี่ยวกับภาษีในประเทศอังกฤษแล้ว จะพบว่าเป็นการพิจารณาเนื้อหา (matter) บนพื้นฐานของนโยบายที่กำหนดมาจากส่วนกลาง กล่าวคือ เมื่อตรวจพบความผิด เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน (investigator) จะรายงานไปยังระดับผู้บริหาร (administrator) และส่วนกฎหมาย (legal branch) ของศุลกากรและสรรพสามิต (Customer and Excise) เพื่อร้องขอคำแนะนำในการสืบสวนสอบสวนส่วนกฎหมายก็จะสอบถามกลับมายังเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนนั้น และอาจเป็นแบบสอบถามซึ่งคำตอบที่ได้รับสามารถใช้เป็นพยานหลักฐานได้ และถ้าส่วนกฎหมายดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐาน

เบื้องต้นแล้วพบว่า เอกสารหลักฐานต่างๆ แสดงถึงความผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อย ก็จะต้องมีการดำเนินการสอบสวนร่วมกัน (unified investigation system) อย่างละเอียดลึกซึ้งต่อไป และจะเริ่มมีการใช้มาตรการบังคับต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่จะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดีซึ่งปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ว่าความผิดนั้นมีลักษณะร้ายแรง (serious nature) โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายที่ให้ไว้แก่คณะกรรมการ (Commissioners) หรือศาล(กรณีมีหมาย) แล้วแต่กรณี พระราชบัญญัติบริหารงานตุลาการและสรรพสามิต มาตรการบังคับที่จะนำมาใช้ เช่น การเข้าไปในสถานที่เพื่อตรวจค้นทรัพย์สินและอาจจะริบทรัพย์สิน (forfeiture) ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 161 เป็นต้น

3.อำนาจในการใช้ดุลยพินิจในการฟ้องร้องและอำนาจดำเนินคดีอาญาตามกฎหมายประเทศอังกฤษ

โดยปกติองค์กรตุลาการและสรรพสามิตแห่งประเทศอังกฤษ (Customer and Excise)จะเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการที่จะฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ต้องหา ตามหลักดำเนินคดีอาญาตามดุลยพินิจ (Opportunity Principle) ผลที่ตามมาประการหนึ่งของหลักดำเนินคดีอาญาตามดุลยพินิจในประเทศอังกฤษก็คือ ดุลยพินิจในการวินิจฉัยว่าจะฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีอาญาเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าพนักงานตำรวจ (The doctrine of constabulary independence) ซึ่งทฤษฎีนี้ได้นำมาปรับใช้กับองค์กรบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ดังเช่นตุลาการและสรรพสามิตนั้น และทำให้ตุลาการและสรรพสามิตสามารถพัฒนานโยบาย และรูปแบบในการใช้ดุลยพินิจฟ้องร้องคดีได้ด้วยตนเอง ซึ่งในการใช้ดุลยพินิจขององค์กรนั้นมีลักษณะพิเศษคือเป็นดุลยพินิจที่เกือบจะเด็ดขาด (absolute) และอยู่ภายใต้ันโยบายและรูปแบบการฟ้องร้องคดีองค์กร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ องค์กรเป็นผู้ควบคุมหรือกำหนดแนวทางการใช้ดุลยพินิจในการฟ้องร้องคดี ซึ่งอาจพิจารณาตามลำดับขั้นตอนได้

ดังนั้นระบบการฟ้องคดีภาษีตุลาการและสรรพสามิตในประเทศอังกฤษโดยปกติองค์กรตุลาการและสรรพสามิตจะเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการที่จะฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้ต้องหาถ้าเปรียบเทียบกับของประเทศไทยแล้วก็คงจะเป็นการใช้อำนาจอำนาจเปรียบเทียบบรรทัดคดี หากใช้ดุลยพินิจสั่งไม่ฟ้องก็จะนำไปสู่ขั้นตอนของการเปรียบเทียบบรรทัดคดี แต่ถ้ามีความเห็นสั่งฟ้องก็นำไปสู่ขั้นตอนการฟ้องคดีอาญาต่อไป ในการดำเนินคดีภาษีตุลาการและสรรพสามิตในประเทศอังกฤษแม้ว่าบางคดีจะต้องร้องขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญพิเศษก็ตามแต่ก็ไม่ได้ปรากฏว่าเป็นการควบคุมหรือตรวจสอบการใช้ดุลยพินิจแต่อย่างใด คงเป็นเพียงการให้คำแนะนำเพียงเท่านั้น

การสอบสวนความผิดเกี่ยวกับภาษีอากรในประเทศอังกฤษนั้นเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบอำนาจเป็นผู้ที่มีอำนาจทำหน้าที่ในการสอบสวนคดีภาษีตุลาการและเมื่อมีการรวบรวมพยานหลักฐานว่ามีความผิดก็สามารถนำสำนวนการสอบสวนนั้นส่งฟ้องคดีสู่ศาลได้ตามขั้นตอนและยังมีแผนกสืบสวนสอบสวนคดีภายในองค์กรโดยเฉพาะซึ่งเมื่อเปรียบเทียบก็การสอบสวนคดีสรรพสามิตของประเทศไทยในทางปฏิบัติการเป็นเพียงการสอบสวนเบื้องต้นเพียงเท่านั้นหาได้

นำสำนวนคดีขึ้นฟ้องสู่ศาลได้ไม่ถึงแม้ว่าตาม แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิตพ.ศ. 2527 บัญญัติให้เจ้าพนักงานมีอำนาจในการดำเนินคดีก็ตามยังต้องผ่านกระบวนการทางศาล

การดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานสรรพสามิตโดยเปรียบเทียบคดีของเจ้าพนักงานศุลกากรและเจ้าพนักงานเทศกิจและเจ้าพนักงานสรรพากรเกี่ยวกับการใช้อำนาจทางอาญา

1. การใช้อำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานศุลกากร

เจ้าพนักงานศุลกากรมีอำนาจในการตรวจ จับ และดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออกในสินค้าทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นสินค้าที่เป็นเครื่องใช้ไฟฟ้า หรืออาหาร เป็นต้น โดยมีอำนาจตามคำสั่งกรมศุลกากร แต่ความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรเป็นความผิดที่ไม่มีค่าปรับซึ่งของกลางให้ทำการยึดของให้แผ่นดิน และมีความผิดทางอาญาโดยไม่มีโทษปรับและต้องส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดี เนื่องจากกรมศุลกากรก็ไม่มีพนักงานสอบสวนหรือไม่มีอำนาจเต็มในการสอบสวนเช่นกันซึ่งยังต้องพึ่งพนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติศุลกากรในการเอาผิดแก่ผู้กระทำความผิดศุลกากร ซึ่งอำนาจในการปราบปรามผู้กระทำความผิดฐานหนีหรือเลี่ยงภาษีนั้นเจ้าพนักงานสรรพสามิตและเจ้าพนักงานศุลกากรมีอำนาจเช่นเดียวกันต่างกันที่กรมสรรพสามิตเรียกเก็บภาษีเพียง 24 ตัวสินค้า และเป็นสินค้านำเข้าเท่านั้นแต่คดีศุลกากรนั้นสามารถจับสินค้าได้ทุกประเภทรวมถึงสินค้าส่งออกด้วย แต่คดีสรรพสามิตมีเพียงโทษปรับหากผู้กระทำความผิดไม่ยอมชำระค่าปรับซึ่งมีจำนวน 15 เท่าของราคาสินค้าในท้องตลาด ไม่ว่าในกรณีใด ๆ เจ้าพนักงานสรรพสามิต จึงทำการส่งฟ้องโดยผ่านกระบวนการชั้นพนักงานสอบสวนทั้งสองกรณี แต่คดีของศุลกากรนั้นไม่มีโทษปรับแต่มีโทษจำคุกและปรับในชั้นศาลซึ่งมีจำนวน 4 เท่าของราคาสินค้าในท้องตลาด ซึ่งค่าปรับจะต่ำกว่าคดีของสรรพสามิต แต่ก็ต้องผ่านกระบวนการของเจ้าพนักงานสอบสวนเช่นกัน ซึ่งเป็นเหตุให้คดีของทั้งสองหน่วยงานล่าช้า เนื่องจากเจ้าพนักงานของทั้งสองหน่วยงานไม่มีอำนาจเต็มในการเป็นพนักงานสอบสวน ทั้งที่เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญเฉพาะด้านตามกฎหมายที่ตนถือ

2. การใช้อำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานสรรพากร

การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพากร ต่างกับการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพสามิตและเจ้าพนักงานศุลกากรซึ่งมุ่งเน้นในการปราบปรามการกระทำความผิดอันเป็นการลักลอบนำสินค้ามาโดยไม่ชำระภาษี ซึ่งการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพากรมิได้มุ่งเน้นการปราบปรามและนำตัวผู้กระทำความผิดมาชำระค่าปรับ แต่เมื่อผู้เลี่ยงภาษีไม่ยอมชำระภาษีก็ต้องพึ่งกระบวนการในชั้นของพนักงานสอบสวนเช่นเดียวกับทั้งสรรพสามิตและศุลกากร ซึ่งค่าปรับในคดีของสรรพสามิตและศุลกากรมีมูลค่าสูงกว่าคดีภาษีสรรพากรผู้กระทำความผิดจึงยินยอมที่จะชำระค่าปรับได้ง่ายกว่า ซึ่งต่างจากคดีของสรรพสามิตและศุลกากรที่ผู้ต้องหาหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ยินยอมชำระค่าปรับ แต่ทั้งคดีภาษีของสรรพากรก็ตามเมื่อผู้ชำระภาษีไม่ยินยอมและหลีกเลี่ยงการชำระภาษี เจ้าพนักงานสรรพากรย่อมต้องนำเรื่องขึ้นสู่กระบวนการชั้นสอบสวน โดยอยู่ใน

อำนาจของเจ้าพนักงานสอบสวนเช่นกัน ซึ่งการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพากรก็มีอำนาจใช้อำนาจด้านกระบวนการออกคำสั่งตรวจค้นเช่นกัน

3. การใช้อำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานเทศกิจ

พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 จะกำหนดเป็นโทษปรับ ไม่มีโทษจำคุก โดยบัญญัติให้อำนาจไว้ในมาตรา 48 วรรคหนึ่งและวรรคสอง โดยบัญญัติว่า บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งและพนักงานสอบสวน มีอำนาจเปรียบเทียบได้ เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดเวลาดังกล่าวเพื่อฟ้องร้องต่อไป ซึ่งอำนาจในการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานสรรพสามิตและเจ้าหน้าที่เทศกิจมีการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายเฉพาะเช่นเดียวกัน โดยจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาชำระเปรียบเทียบและส่งดำเนินคดีในกรณีที่ผู้กระทำความผิดมิได้เปรียบเทียบปรับมาว่า ในกรณีใด ๆ ก็ตามแต่ต่างกันตรงที่เจ้าหน้าที่สรรพสามิตต้องนำคดีส่งพนักงานสอบสวนสู่ชั้นกระบวนการสอบสวนทุกกรณีแต่เจ้าหน้าที่เทศกิจนั้น มีอำนาจเต็มในการสอบสวนโดยสามารถเป็นพนักงานสอบสวนโดยกระทรวงมหาดไทยทำข้อตกลงกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้เจ้าพนักงานเทศกิจสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดและนำคดีมาปรับได้ด้วยตนเองและออกกฎหมายรับรองอำนาจในการเป็นพนักงานสอบสวน โดยไม่ต้องส่งคดีไปยังพนักงานสอบสวนแล้วนำกลับมาชำระค่าปรับยังสำนักงานของเทศกิจอีกโดยเจ้าพนักงานเทศกิจมีอำนาจทำการเปรียบเทียบปรับได้เองโดยมีสำนวนเป็นของตนเอง โดยพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการกระทำและไม่กระทำการหากไม่กระทำการต้องมีโทษโดยมีการเปรียบเทียบปรับและกำหนดโทษแก่ผู้ละเลยไว้ด้วย และยังได้กำหนดเงินรางวัลแก่เจ้าหน้าที่อันเกิดจากการเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่ง ให้แบ่งแก่ผู้แจ้งตามมาตรา 51 กิ่งหนึ่ง และพนักงานเจ้าหน้าที่เจ้าพนักงานจรจร หรือตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการจรจร ผู้จับกุมอีกกิ่งหนึ่ง

4. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การดำเนินคดีอาญาความผิดต่อรัฐซึ่งพนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องคดีนั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดให้ต้องมีการสอบสวนก่อนฟ้องคดีเพื่อให้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงและการสอบสวนของพนักงานสอบสวนเพื่อพิสูจน์ความผิดและเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ การสอบสวนจึงเป็นกลไกสำคัญในการนำเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ พนักงานสอบสวนผู้ทำการสอบสวนจึงต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะทาง และมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านสำหรับคดีนั้น ๆ ในการสอบสวนเพื่อทำให้สำนวนการสอบสวนคดีอาญานั้นมีประสิทธิภาพมีน้ำหนักเพียงพอที่จะดำเนินคดีและเพื่อประโยชน์ในการส่งฟ้องคดีเพื่อศาลจะรับฟังและลงโทษผู้กระทำความผิดในกรณีผู้กระทำความผิดมิได้หรือยินยอมชำระค่าปรับ ซึ่งการ

สอบสวนนั้นเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดเพื่อให้ทราบถึงข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดตามที่กล่าวหาและเพื่อเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ โดยประมวลกฎหมายพิจารณาความอาญาได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการสอบสวนไว้หลายประการเพื่อประโยชน์แก่พนักงานสอบสวนในการรวบรวมพยานหลักฐานที่สำคัญและให้ได้มากที่สุด แต่การใช้อำนาจเหล่านี้อาจกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลได้และการใช้อำนาจสอบสวนไปในทางที่ผิดโดยเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองอื่น ๆ ไม่อาจมีอำนาจเต็มในการสอบสวนทั้งที่เป็นเจ้าพนักงานผู้จับกุมตามพระราชบัญญัติของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองนั้น ๆ เช่น เจ้าพนักงานสรรพสามิตผู้ทำการจับกุมคดีหลบหนีสินค้าภาษีสรรพสามิต การสอบสวนจึงเป็นกลไกสำคัญในการนำเอาตัวผู้กระทำความผิดลงโทษ พนักงานสอบสวนผู้ทำการสอบสวนจึงต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และมีความเชี่ยวชาญในการสอบสวนมากกว่าเจ้าพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานตำรวจ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจึงกำหนดให้เฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานฝ่ายปกครองเท่านั้นเป็นพนักงานสอบสวนได้ ดังนั้นเจ้าพนักงานตามกฎหมายพิเศษฉบับอื่น ๆ จึงไม่มีการบัญญัติรับรองให้เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ตามกฎหมายสรรพสามิตนั้นมีเจตนารมณ์ในการดำเนินคดีโดยไม่ชักช้า และเจ้าพนักงานสรรพสามิตจะมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับความผิดทางภาษีสรรพสามิตโดยเฉพาะซึ่งเจ้าพนักงานสรรพสามิตจะต้องมีความรู้ความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างดี กฎหมายภาษีสรรพสามิตจึงบัญญัติให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตมีอำนาจในการสอบสวนคดีความผิดทางภาษีสรรพสามิตอำนาจในการดำเนินคดีของเจ้าพนักงานสรรพสามิตนั้นตามกฎหมายภาษีสรรพสามิต มีบทบัญญัติพิเศษที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานสรรพสามิต ที่กระทำการโดยอาศัยอำนาจอธิบดี (อำนาจฝ่ายบริหาร) อาจยื่นฟ้องและทำการฟ้อง หรือดำเนินคดีได้โดยมอบอำนาจแก่เจ้าพนักงานผู้จับกุมทำสำนวนส่งพนักงานสอบสวนนั้นก็คือเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อทำสำนวนในส่วน of เจ้าพนักงานสอบสวนส่งต่อไปยังพนักงานอัยการเพื่อทำการฟ้องผู้กระทำความผิดที่มีไต่ยืนยันยอมชำระภาษีในชั้นเจ้าหน้าที่สรรพสามิตเพื่อพิพากษาให้รับผิดชำระภาษีในชั้นศาลต่อไป และยังมีอำนาจในการกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนซึ่งเป็นโทษปรับในกรณีที่ผู้กระทำความผิดยินยอมชำระค่าปรับในชั้นเจ้าหน้าที่สรรพสามิต นั่นก็คือการระงับคดีซึ่งโดยปกติจะเป็นอำนาจของฝ่ายตุลาการ จึงกล่าวได้ว่ากฎหมายภาษีสรรพสามิตได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารใช้อำนาจตุลาการอีกใตหนึ่งด้วย

เพื่อให้ระบบการสอบสวนคดีสรรพสามิตของไทยเป็นไปตามหลักสากล (ทฤษฎี) ที่ถือว่าอำนาจการสอบสวน และฟ้องร้องคดีเป็นอำนาจอันมิอาจแบ่งแยกได้ (Inseparable Authority) แล้ว สำหรับคดีซึ่งต้องมีความละเอียดอ่อนเป็นพิเศษอาจเป็นคดีที่มีข้อพิจารณาซับซ้อน จึงควรบัญญัติเพิ่มเติมในส่วนนี้โดยให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตเข้ามาควบคุมการสอบสวนคดีภาษีสรรพสามิตด้วยตนเอง อย่างเช่น ประเทศอังกฤษที่คดีภาษีศุลกากรตามพระราชบัญญัติบริหารงานศุลกากรและสรรพสามิตกำหนดให้การสอบสวนเป็นอำนาจภายใน

หน่วยงานซึ่งจะมีแผนกสืบสวนสอบสวนโดยเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามตำรวจก็ยังคงมีอำนาจสอบสวนเหมือนเช่นคดีอาญาทั่ว ๆ ไปโดยต้องมีการร้องขอและเสนอเรื่องไปยังองค์กร CPF เพื่อดำเนินการสอบสวนร่วมกันต่อไปก็ได้หากเป็นคดีที่มีความละเอียดซับซ้อนในกรณีที่เจ้าพนักงานสรรพสามิต เป็นผู้สอบสวนคดีสรรพสามิตโดยตรงโดยไม่ต้องผ่านการสอบสวนของพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับภาษีโดยเจ้าพนักงานสรรพสามิตได้อาศัยอำนาจอธิบดีกรมสรรพสามิตใช้อำนาจในการตัดสินใจของกรมสรรพสามิตในการที่จะฟ้องคดีได้เป็นหลักซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีเมื่อนำสำนวนคดีขึ้นสู่ศาลก็จะสามารถรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานได้อย่างชัดเจน ซึ่งเห็นได้ว่าจะทำให้การดำเนินคดีสรรพสามิตมีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1. ให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตมีอำนาจเต็มในการสอบสวนโดยไม่ต้องพึ่งเจ้าพนักงานตำรวจในการใช้อำนาจการสอบสวนและลงบันทึกประจำวัน โดยให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตมีอำนาจสอบสวนและมีอำนาจในการลงบันทึกคดีเฉพาะต่าง ๆ ของตนได้นั้น ซึ่งเจ้าพนักงานสรรพสามิตมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษีสรรพสามิตทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเอกสาร เจ้าหน้าที่สรรพสามิตยังเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับพยานหลักฐานต่าง ๆ ในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาตลอดถึงอำนาจหน้าที่บางอย่าง ให้เป็นการสิ้นเปลืองเวลา และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเป็นการแบ่งเบาภารกิจของอัยการและเจ้าพนักงานตำรวจโดยใช้ความชำนาญพิเศษเฉพาะด้านคดี และการฟ้องคดีอาญาทั่วไปถือเป็นดุลยพินิจของพนักงานอัยการที่จะสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีใด ๆ

2. แก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับกฎหมายอำนาจของเจ้าพนักงานสรรพสามิตให้ทางปฏิบัติของเจ้าพนักงานสรรพสามิตให้สามารถทำการสรุปสำนวนมีอำนาจทำความเห็นเสนอต่อพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องเสนอคดีผ่านพนักงานสอบสวนให้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายภาษีอากรที่จะให้มีการยุติปัญหาค่าภาษีอย่างรวดเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องผ่านหน่วยงานอื่นให้สิ้นเปลืองเวลา และการให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตมีอำนาจสอบสวนเพื่อให้สามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของกฎหมายสรรพสามิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดโครงสร้างอำนาจหน้าที่ให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2531, 29 กันยายน). หลักการฟ้องคดีเชิงบังคับและใช้ดุลพินิจของอัยการเยอรมัน. แผ่นปลิวเผยแพร่ในการอภิปรายทางวิชาการ เรื่อง “การชะลอการฟ้องในทัศนะอาจารย์มหาวิทยาลัย” คณิต ญ นคร ม.ป.ป. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของอัยการ การปรับปรุงระบบอัยการและแนวความคิดในการพัฒนาต่อไป หน้า 25
- กุลพล พลวัน. (2523, ธันวาคม). “หลักการทั่วไปของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” วารสารอัยการ, 3. หน้า 37.
- คู่มือการปฏิบัติงานของกรมสรรพากรเรื่องการออกคำสั่งทำการตรวจค้นและการออกหมายเรียกตามมาตรา 12 ตรีแห่งประมวลรัษฎากร กลุ่มมาตรฐานการเร่งรัดภาษีอากรสำนักมาตรฐานการจัดเก็บภาษี
- คำสั่งกรมสรรพสามิตที่16/2547
- คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ในการปฏิบัติงานของเทศกิจ
- ชนัญญา (รัชรี) ชัยสุวรรณ. (2526). การใช้ดุลพินิจในการดำเนินคดีอาญาของอัยการ. หน้า 36. คำสั่งกรมศุลกากรที่ 93/2517
- ชลิตา วิชาสวัสดิ์ (2551) อำนาจดำเนินคดีอาญาของเจ้าพนักงานศุลกากร
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ชนัญญา (รัชณี) ชัยสุวรรณ. (2526). การใช้ดุลพินิจในการดำเนินคดีอาญาของอัยการ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองพ.ศ.2535มาตรา 44,46,48
- ปิยะธิดา ไชยมงคล. (2549). คดีภาษีอากรที่มีโทษทางอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต
- พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535
มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระเบียบกรมศุลกากร ที่ 18/2550
- เลิศสิน สุวรรณปทุมเลิศ. (2544). อำนาจสอบสวนของเจ้าพนักงานสรรพากรในความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศุภกิจ มีอุไร. (2550). การตรวจสอบการจัดเก็บภาษีอากรโดยองค์การตรวจเงินแผ่นดิน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
สตูตี ธนกิจเจริญพัฒน์. (2546). ปัญหาเขตอำนาจศาลและการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับภาษี
อากรตามประมวลรัษฎากร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อุทิศ วีรวัฒน์. “อัยการสกอตแลนด์และอัยการอังกฤษ”รวมบทความเกี่ยวกับการสอบสวนคดี
อาญาในนานาประเทศ. หน้า48-49

ภาษาต่างประเทศ

Andrew Sanders and Richard Young.Op.cit. pp.209-212.
Customer and Excise Management Act 1979 (C.E.M.A. 1979)
Defined in the C.E.M.A.1979, sec 1 (1).
Entry, (Third Edition). P.164.
Herschel Leight, op. cit, p.238
Ibid. pp. 171-172
MirjanDamaska. (1981). Reality of Prosecutorial Discretion Commont on a German
Monograph”
Richard Stone. (1979). Entry, Search and Seizure: A Guide to Civil and Criminal
Powers of
The American Jouranal of Comparation Low, Volmn 23 Number. pp.120
Theft Act 1968, Theft Act 1978 and Perjury Act 1911.
Value Added Tax Act 1983 (V.A.T.A. 1983).